

Bilance členství v EU – 58 Kč měsíčně

Jiří Hojer zpochybňuje prospěšnost Evropské unie České republice

Představte si, že vyděláváte 20 000 Kč měsíčně a nějaký dobrovolný spolek, řekněme „Svaz milosrdné blaženosti“, vám učiní výhodnou nabídku: „Každý měsíc nám zaplatíš 600 Kč členských příspěvků, my ti pak umožníme chodit na naše setkání, budeme s tebou víc kamarádit, ale budeš se muset chovat tak, jak chceme my, budeš vstávat, usínat, jíst, bavit se a vybírat si práci podle našich pravidel, byt si zařídiš podle našich norem, na každé okno vylepíš náš znak a od šesti do osmi večer každý den se povinně zúčastníš společných aktivit zajišťujících obecné blaho, které určuje naše vedení. Nabízíme ti taky možnost pracovat v různých programech, které vymýšlí vedení našeho spolku k tvému i obecnému prospěchu, a když budeš pracovat dobře, splníš všechna pravidla a projdeš našimi kontrolami, tak můžeš dostat jako odměnu 750 korun, takže to pro tebe bude vlastně ohromně výhodné. Bez tak si často nevíš rady sám se sebou, proto tě tvým životem povedeme.“ Šli byste do toho? Myslím, že většina lidí se zdravým rozumem a minimální sebeúctou by takovou nabídku zahodila a „Svaz milosrdné blaženosti“ by častovala nepěknými jmény. Přibližně takhle však funguje naše členství v EU, pokud přepočítáme velké peníze, s nimiž pracují státní rozpočty, na lidská měřítka a pro ostatní oblasti použijeme uvedené příklady.

Za rok 2006 odvedla Česká republika do rozpočtu EU 30,4 miliardy Kč a zpět získala 37,3 miliardy Kč, čistý přínos členství v EU by tedy byl necelých 7 miliard ročně. V této bilanci určitě nejsou započteny náklady na členství v EU v podobě různých úřadů a institucí zřízených zvláště pro výběr, příjem, správu a rozdělování těchto finančních prostředků, nemluvě o dozoru, kontrole a analýzách jejich využití. Podobně bychom mohli požadovat započtení nákladů na různé EUpropagační a EUtrofické kampaně, které se někdy zdají být hlavním smyslem existence některých podpor, nemluvě o dalších nákladech příjemců, které musí vynaložit, aby splnili požadované podmínky (obrovské množství administrativních úkonů, zpracování nákladných studií u specializovaných firem atd.). Věřím, že po odečtení odhadů všech těchto částek, ke kterým by se bylo možno správně zvolenou metodikou dopracovat, by se čistý přínos členství, pokud jde o bilanci finančních toků, výrazně snížil a to možná až do záporných hodnot.

Na druhé straně je možné argumentovat tím, že díky společnému trhu se naše podniky lépe prosazují při vývozu. I když to platí i naopak, výhody (které by měly za normálních okolností nevýhody) volného trhu s členstvím v Unii příliš nesouvisejí – pro volný trh není vůbec nutná existence samostatné politické jednotky takového rozsahu a takových unifikačních tendencí, jakou současná Unie představuje.

Připusťme přesto pracovní hypotézu, že na členství v Unii jsme vloni vydělali 7 miliard Kč. Na osobu to vychází asi 700 Kč ročně, tedy asi 58 Kč měsíčně. Za tuhle částku prodali někteří mí spoluob-

čané (většina hlasujících) svou samostatnost. S toutuhle představou se stále nemohu smířit, i když se velmi snažím překonat nebezpečné stereotypy a svůj zastaralý konzervatismus, abych vyhověl požadavkům současných ideových tajemníků. Kdysi asi skutečně platilo, že „o hranicích se nejedná, o hranice se střílí“. Nejsem natolik vášnivým střelcem nebo militaristou, aby mi scházely pohraniční přestřelky. Co si však myslet o posunu od střílení o hranice k prostému obchodu „samostatnost za 700 ročně na hlavu“? Ve skutečnosti takový příjem vůbec jistý není a do budoucna se naopak všichni odborníci shodují v tom, že čistý příjem z EU pro ČR bude v budoucnu poměrně rychle klesat (až do záporných hodnot). Osobně bych samostatnost neprodával ani za jistých 700 Kč na osobu a měsíc nebo týden. Možná bych váhal u hodnoty 700 Kč z Brusele na osobu a den – to přiznávám –, něco podobného tvrdila vládní (Špidlova) kampaň před referendem o vstupu do EU. Ke kampani se sice přidala i většina mediálně zdatných minkotvůrců, přesto je její úspěšnost vzhledem k zřejmé nesmyslnosti takových slibů ohromující. Ve skutečnosti jde však o sedm stovek ročně. Jde o těch 150 Kč měsíčně navíc oproti členským poplatkům, které mohou získat členové „Svazu milosrdné blaženosti“ (SMB) z přirovnání v úvodu, když budou pilní a poslušní.

V SMB již tedy jsme. Otázkou zůstává, zda je vůbec možné (a čestné) snažit se SMB nějak reformovat, aby co nejméně obtěžoval a co nejvíce prospíval, zda je vůbec možné ze SMB vystoupit, nebo zda jedinou možnou cestu představuje zrušení SMB.

Jiří Hojer je předseda o. s. Národní myšlenka

